

EEN GOEDE ZOON

You-Jeong Jeong

EEN GOEDE ZOON

Vertaald door
Dennis Keesmaat

2019

AMSTERDAM

Cargo is een imprint van Uitgeverij De Bezige Bij, Amsterdam

Copyright © 2016 You-Jeong Jeong

Copyright Nederlandse vertaling © 2019 Dennis Keesmaat

Oorspronkelijke titel *The Good Son*

Oorspronkelijke uitgever Penguin Books, New York

Omslagontwerp bij Barbara

Omslagillustratie Little Brown UK & Getty Images

Foto auteur Little Brown UK

Vormgeving binnenwerk Aard Bakker

Druk Wilco, Zutphen

ISBN 978 94 031 5810 5

NUR 305

uitgeverijcargo.nl

I

EEN ROEP IN HET DONKER

De geur van bloed wekte me. Hij was intens, alsof mijn hele lichaam hem inademde. Hij trok door me heen en dijde uit. Merkwaaardige beelden schoten door mijn hoofd – het wazige gele licht van een rij straatlantaarns in de mist, kolkend water onder mijn voeten, een karmozijnrode paraplu die over een verregende straat rolde, een plastic doek rond een bouwterrein dat klapperde in de wind. Ergens zong een man een verhaspelde tekst: een liedje over een meisje dat hij niet kon vergeten en dat ze in de regen liep.

Ik had niet lang nodig om uit te vogelen wat er aan de hand was. Niets hiervan was echt, het waren nog niet de flarden van een droom. Het was een signaal dat mijn hoofd naar mijn lichaam stuurde. Blijf liggen. Verroer je niet. Het is de tol die je moet betalen omdat je je medicijnen niet hebt geslikt.

Mijn pillen niet slikken was als verkwikkende regen in

de woestijn van mijn leven, ook al veroorzaakte het soms een aanval. Op dit moment ervoer ik de verontrustende hallucinaties die me waarschuwden dat een storm op komst was. Er was geen veilige haven, ik kon alleen maar wachten tot het zover was. Als eerdere ervaringen me iets hadden geleerd zou ik me na afloop niet herinneren wat er was gebeurd. Het zou eenvoudig en intens zijn, en na afloop was ik moe en leeg. Ik verdiende dit; ik wist heel goed wat ik over me afriep door dit pad te kiezen. Het was een verslaving; ondanks de risico's bleef ik het keer op keer doen. De meeste verslaafden worden high om een fantasie na te jagen, maar ik legde een andere route af: ik moest juist stoppen met mijn medicijnen om een hogere werkelijkheid te bereiken. Dan ontvouwdde de magische uren zich – mijn hoofdpijn en oorsuizingen verdwenen en mijn zintuigen werden scherp. Ik kon ruiken als een hond, mijn hersens draaiden op volle toeren en ik interpreteerde de wereld aan de hand van instinct in plaats van rede. Ik voelde me machtig en superieur.

Zelfs dan had ik nog kleine ongenoegens. Ik voelde me nooit superieur ten opzichte van Moeder en Tante. Deze twee vrouwen behandelden me als een stoelkussen – iets om te worden gesmoord en verstikt. Ik wist wat er zou gebeuren als Moeder zou zien dat ik een aanval had. Zodra ik weer was bijgekomen zou ze me rechtstreeks naar Tante sleuren, de beroemde psychiater en directeur van kinderziekenhuis De Toekomst. Tante zou in mijn ogen kijken en vriendelijk tegen me praten in een poging me naar haar te laten luisteren. *Waarom ben je gestopt met je pillen? Vertel het me maar eerlijk, zodat ik je kan helpen.* Eerlijkheid is niet echt mijn sterke kant, of iets waarnaar ik streef. Ik geef er

de voorkeur aan praktisch te zijn, dus mijn antwoord zou luiden: *Ik vergat ze op een dag te slikken en de volgende dag was ik vergeten dat ik het de vorige dag was vergeten, en nu ik toch bezig ben, waarom zeg ik niet gewoon dat ik het elke dag ben vergeten, tot dit moment?* Tante zou zeggen dat ik weer verviel in een gevaarlijk patroon en Moeder zou me opdragen de pillen tijdens elke maaltijd te slikken, onder haar toezien oog. Ze zouden het er bij me in stampen hoe hoog de tol was die ik moest betalen voor een paar opwindende dagen, en duidelijk maken dat ik me nooit aan hun blik kon onttrekken zolang ik me op deze manier bleef gedragen.

‘Yu-jin.’

Opeens schoot Moeders stem door mijn hoofd. Die had ik vlak voordat ik wakker werd gehoord, zacht maar helder. Maar nu kon ik haar niet eens beneden horen rondlopen. Het was heel stil. Een oorverdovende stilte. Het was donker in mijn kamer; misschien was het nog vroeg, voor zonsopgang. Misschien sliep ze nog. Dan kon ik deze aanval ondergaan zonder dat ze erachter zou komen, zoals vannacht.

Rond middernacht had ik hijgend bij de zeedijk gestaan nadat ik een stuk had gered naar het Melkweg-observatorium in het kustreservaat van Gundo. Ik rende wanneer ik rusteloos was en mijn spieren voelde trillen van energie. Ik beschouwde het als een ‘rusteloos-lichaam-syndroom’. Soms rende ik midden in de nacht; het was niet overdreven om het een krankzinnige behoefte te noemen.

De straten waren verlaten, zoals altijd op dat uur. Yongi’s, het eettentje dat met suiker gevulde pannenkoekjes verkocht, was dicht. De aanlegplaats voor de veerboot was in duisternis gehuld. De zesbaansweg langs de zeedijk was

opgeslokt door dichte mist. Er stond een krachtige decemberwind en het stortregende. De meeste mensen zouden dit beschouwen als ongunstige omstandigheden, maar ik had het gevoel alsof ik door de lucht zweefde. Ik voelde me fantastisch. Ik kon de hele weg terug naar huis zweven. Het zou perfect zijn geweest als de lucht niet was gevuld met de zoete geur van bloed, wat duidde op een aanval. Een meisje stapte uit de laatste bus naar Ansan en wankelde met haar paraplu open naar me toe, voortgedreven door de wind. Ik moest naar huis zien te komen; ik wilde niet in het bijzijn van een volslagen vreemde op de grond ineenzakken en rondspartelen, verwrongen als een inktvis die op de grill werd gegooid.

Ik kon me niet herinneren wat er daarna was gebeurd. Ik moest zijn gaan liggen zodra ik mijn kamer binnenkwam, zonder de moeite te nemen me uit te kleden. Waarschijnlijk was ik snurkend in slaap gevallen. Dit was de derde keer in mijn leven dat ik een aanval had gehad, maar het was voor het eerst dat ik er zo snel na de vorige dag nog een voelde opkomen. En deze geur was een heel ander fenomeen: mijn huid prikte, mijn neus tintelde en mijn hersens waren wazig. De aanval die eraan kwam voelde alsof het de meest intense tot nu toe kon zijn.

Ik maakte me geen zorgen over de hevigheid van de aanval; of het nu motregen of een hoosbui was, ik zou nog steeds nat worden. Ik wilde alleen dat hij snel zou komen, zodat ik hem achter de rug had voordat Moeder wakker werd. Ik sloot mijn ogen en bleef stilliggen. Ik draaide mijn hoofd opzij om ervoor te zorgen dat ik niet in ademnood kwam. Ik ontspande mijn lichaam en ademde diep in en uit. Een, twee... Toen ik bij de vijf was, ging de draad-

loze telefoon op mijn nachtkastje over, waardoor ik opschrok uit mijn voorbereidingen. Ik deinsde terug in de wetenschap dat de telefoon in de woonkamer ook ging. Moeder zou wakker schrikken. Welke schoft belde er nou midden in de nacht?

De telefoon zweeg. De grootvaders klok nam het over en sloeg in de woonkamer slechts eenmaal. De klok sloeg niet alleen op het hele uur, maar ook elk halfuur. Ik reikte naar de wekker naast mijn bed en tuurde naar het display: 5:30. Vroeg wakker worden was een erfenis uit de jaren dat ik wedstrijden had gezwommen. Op welk tijdstip ik ook in slaap viel, een uur voor de training werd ik wakker. Dat betekende dat Moeder aan het bureau in haar kamer moest zitten en weesgegroetjes richtte tot het beeld van de Heilige Maagd.

Nadat ze had gebeden zou Moeder douchen. Ik luisterde of ik schrapende stoelpoten of stromend water hoorde, maar het enige wat tot me doordrong was het luide rinkelen van de telefoon. Deze keer was het mijn mobieltje. Misschien was het eerdere telefoontje ook voor mij geweest.

Ik bracht een hand boven mijn hoofd en tastte langs mijn kussen. Waar was mijn telefoon? Op het bureau? In de badkamer? Het rinkelen stopte. Toen ging de vaste telefoon weer. Mijn hoofd schoot omhoog en ik greep het toestel.

‘Hallo?’

‘Sliep je?’

Het was Hae-jin. Natuurlijk. Wie anders zou me op dit moment willen spreken?

‘Ik ben wakker.’

‘Wat is Moeder aan het doen?’

Wat een rare vraag. Was hij gisteren niet thuisgekomen na zijn bespreking met de mensen van de filmstudio?

‘Ben je niet thuis?’ vroeg ik.

‘Wat? Waarom zou ik je bellen als ik thuis was? Ik ben in Sangam-dong.’ De regisseur van *Private Lesson*, waaraan Hae-jin vorige zomer had gewerkt, had een nieuwe klus gevonden, vertelde hij. Om te vieren dat hij het contract had getekend hadden ze *makgeolli* zitten drinken, waarna ze naar de studio van een vriend waren gegaan om een filmpje voor iemands zestigste verjaardag te monteren dat hij eerder die dag had geschoten, en daar was hij in slaap gevallen. ‘Ik ben net wakker geworden en zag dat Moeder me midden in de nacht heeft gebeld. Dat vond ik een beetje vreemd – ze had moeten slapen.’ Hij voegde er nog aan toe dat hij gedacht had dat we nu wel wakker zouden zijn, maar dat hij ongerust begon te worden toen er niemand opnam. ‘Er is toch niks aan de hand?’

Op dat moment besepte ik dat er over mijn hele lijf iets stijfs zat geplakt. ‘Waarom zou er iets aan de hand zijn?’ antwoordde ik afwezig terwijl ik mijn harde, warrige haar aanraakte.

‘Waarom neemt ze dan niet op? Niet op de vaste telefoon, noch op haar mobieltje.’

‘Ze zal wel aan het bidden zijn. Of ze is in de badkamer, of op het balkon.’ Ik voelde aan mijn borst, vervolgens mijn buik en ten slotte mijn benen. Ik droeg dezelfde kleren als vannacht, maar ze voelden heel anders. Mijn zachte, luchtige trui was stijf. Mijn broek was hard, als ruw leer. Ik bracht mijn voet omhoog, daar kleefde ook iets aan.

‘O. Dus er is niks aan de hand?’

Ik mompelde geërgerd. Wat zou er mis kunnen zijn, op het feit na dat ik kennelijk onder de modder zat? ‘Bel haar later maar, als je je zo’n zorgen maakt.’

‘Neu. Ik ben zo thuis.’

‘Oké.’ Maar waarom zat ik onder de modder? Was ik op weg naar huis gevallen? Maar waar was die modder? Had ik de lange omweg genomen, voorbij de plek waar de nieuwe flats werden gebouwd? Was ik misschien uitgegleden terwijl ik geprobeerd had over een bloembed te springen?

‘Ik ga douchen. Ik ben uiterlijk om negen uur thuis,’ zei Hae-jin en we hingen op.

Ik ging rechtop zitten, legde de telefoon weer op mijn nachtkastje en knipte de plafondlamp aan.

‘Yu-jin!’ De gil van Moeder weerklonk in mijn oren. Maar het was niet echt – het appartement was stil.

Ik keek de kamer rond. Mijn adem stokte in mijn keel en ik begon te stikken en hoesten. Ik bonkte op mijn borst terwijl ik vooroverviel op het bed, terwijl de tranen in mijn ogen sprongen.

Nadat ik een keer goud had gewonnen op de 1500 meter had een journalist me gevraagd: ‘Wat zijn volgens jou je sterke punten?’ Bescheiden, zoals Moeder me had opgedragen, antwoordde ik dat ik een relatief stabiele ademhaling had. Toen dezelfde vraag werd gesteld aan mijn zwemtrainer had hij, iets minder bescheiden, gezegd: ‘Van alle jongelui die ik ooit heb gecoacht heeft hij het meest ongelooflijke longvermogen.’ Er waren maar weinig dingen die mijn ongelooflijke longvermogen konden beïnvloeden; daartoe hoorden de twee vrouwen die me behandelden als een stoelkussen en de torpedo die leek te exploderen in mijn keel nu ik mijn kamer rondkeek.

Overal op de zilverachtige marmeren vloer waren bloedige sporen en voetafdrukken te zien. Ze begonnen bij de deur, liepen door de kamer en stopten aan het voeteneinde van het bed. Aangenomen dat degene die de afdrukken had achtergelaten niet achterstevoren had gelopen, moest wat er ook was gebeurd hebben plaatsgevonden buiten de deur van mijn slaapkamer. Mijn bed was doorweekt van het bloed – de lakens, dekens en het kussen. Ik keek op mezelf neer. Klonters van het spul hingen aan mijn zwarte trui, joggingbroek en sokken. Dus de scherpe geur van bloed waardoor ik wakker was geschrokken was geen teken van een aanstaande aanval, het was het echte werk.

Waren dat mijn voetstappen? Wat was er buiten mijn kamer gebeurd? Waarom zat ik onder het bloed? Had ik een aanval gehad? Zo ja, dan moest het een erge zijn geweest. Had ik op mijn tong gebeten? Kon je dusdanig op je tong bijten dat je hele lichaam onder het bloed zat? Gezien de hoeveelheid zou het logisch zijn dat iemand uit wraak een emmer varkensbloed over me heen had gegooid, of me had neergestoken. Geen van beide leek aannemelijk.

Waar was Moeder geweest toen dit allemaal plaatsvond? Ze had wel moeten slapen. Bij de meeste dingen in het leven hanteerde Moeder strenge regels, van naar het toilet gaan tot sporten. Haar slaapgewoontes waren ook zoiets. Elke avond ging ze om negen uur naar bed, nadat ze een van de slaappillen had genomen die Tante haar had voorgeschreven. Ik moest voor die tijd thuis zijn. De enige keren dat ze haar avondroutine niet volgde was als ik te laat was.

Deze regel gold niet voor Hae-jin. Moeder rechtvaardigde deze discriminerende maatregel met de mededeling

dat ze bij hem niet bang hoefde te zijn dat hij 's avonds laat op straat een aanval kreeg. Het was niet eerlijk, maar ik moest het accepteren; ik wilde niet in het bijzijn van mensen in elkaar zakken, op het spoor vallen terwijl ik op een trein wachtte, of zwalkend over straat lopen en aangere-den worden door een bus. Niettemin was het mijn avondklok die er zo nu en dan voor zorgde dat ik midden in de nacht via de stalen deur naar het dak wegglipte om te gaan rennen, als iemand die snakke naar de duisternis.

Dat had ik afgelopen nacht nog gedaan. Ik was om vijf voor negen thuisgekomen, nadat ik halverwege een borrel met professoren had moeten vertrekken om op tijd terug te zijn. Ik had drie of vier glazen *soju* gemixt met bier gedronken, hoewel ik gewoonlijk niet dronk, en was in de regen van de bushalte naar huis gewandeld, in de hoop dat mijn rood aangelopen gezicht daardoor zou afkoelen. De hitte zakte weg, maar ik was nog opgewonden genoeg om me gelukkig te voelen. Misschien was ik een beetje meer dan opgewonden – ik vergat dat de voordeur van het appartement niet openging tenzij je een code intikte, gevolgd door een asterisk, dus twintig minuten lang voerde ik een hopeloze strijd met de deur. Alle appartementen in dit gebouw hadden sloten zonder sleutels. Na een tijdje stond ik daar met de handen in mijn zakken nijdig naar het defecte slot te kijken. Mijn mobieltje piepte een paar keer. Ik wist dat het berichtjes van Moeder waren. Ik hoefde ze niet te lezen om te weten wat erin stond.

Ben je weggegaan?

Waar ben je?

Ben je in de buurt?

Het regent. Ik kom je wel ophalen bij de bushalte.

Vijf seconden na het laatste berichtje vloog de deur open. Moeder, die zich nog elegant kleedde om naar de supermarkt te gaan, verscheen met haar autosleutels in de hand. Ze zag er stijlvol uit met een honkbalpetje, witte trui, bruin vest, skinny jeans en witte sneakers.

Geërgerd drukte ik mijn lippen op elkaar en keek naar mijn voeten. *Laat me met rust*, wilde ik tegen haar snauwen.

‘Hoelang ben je hier al? Ze zette de halfopen deur vast met de stopper en ging in de opening staan. Het was uitgesloten dat ze me zonder gedoe binnen zou laten.

Met mijn handen nog steeds in de zakken keek ik op mijn horloge: kwart over negen. ‘Een poosje...’ Ik stopte toen ik beseftte dat ik mijn eigen graf groef. Mijn hoofd voelde loodzwaar aan. Mijn gezicht stond in brand. Ik moet eruitgezien hebben als een rijpe tomaat. Ik bleef recht voor me uit kijken, zodat ze het niet zou opmerken. Toen draaide ik mijn ogen langzaam en voorzichtig in haar richting. Mijn blik trof die van haar. ‘Ik kon niet binnenkomen. De deur ging niet open,’ voegde ik er snel aan toe.

Moeder wierp een vlugge blik op het slot. Ze toetste de code van zeven cijfers in, haar vingers een waas. Met een piepje klikte het slot open. Ze keek me weer aan. Wat was het probleem?

‘O...’ Ik knikte en probeerde duidelijk te maken dat ik begreep dat er niks aan mankeerde. Water regende uit mijn natte haar. Een druppel gleed langs mijn ogen en bungelde aan het puntje van mijn neus. Ik blies naar boven om hem te laten vallen. Moeders blik boorde zich in die van mij. Nauwkeuriger gezegd: ze staaarde naar het kleine litteken midden op mijn voorhoofd, alsof dat de plek was waar al mijn leugens ontstonden.

‘Heb je gedronken?’

Nou, dat was een ongemakkelijke vraag. Volgens Tante veroorzaakte alcohol aanvallen. Drinken was het ultieme verbod dat ik niet mocht overtreden. ‘Een beetje maar. Heel weinig.’ Met mijn duim en wijsvinger toonde ik het haar.

Moeders blik werd niet milder. Mijn litteken brandde.

‘Eén biertje maar,’ voegde ik eraan toe, in de hoop dat de situatie zou omslaan.

Moeder knipperde met haar ogen. ‘O, is dat zo?’

‘Ik was het niet van plan, maar mijn professor bood me iets te drinken aan...’ Ik zweeg. Hier was ik dan, ik zat in de problemen omdat ik op mijn vijftiengste een paar glazen alcohol had gedronken! Allemaal vanwege die stomme voordeur. Als die had gewerkt zou ik naar binnen zijn geglipt, was ik naar boven gerend en had ik ‘Ik ben thuis!’ geroepen toen ik langs Moeders slaapkamer kwam. Ik zou mijn avondklok niet hebben gemist, Moeder zou niet naar buiten zijn gekomen om me lastig te vallen en ik zou niet betrappt zijn op dronkenschap. Mijn benen werden slap en mijn linkerknie knikte. Ik deinde heen en weer.

‘Yu-jin!’ Mijn moeder greep mijn elleboog.

Ik knikte. *Niks aan de hand. Ik ben niet dronken. Het was echt maar één drankje.*

‘Laten we naar binnen gaan en praten.’

Ik wilde inderdaad naar binnen, maar niet praten. Ik veegde Moeders hand van mijn elleboog. Deze keer gaf mijn rechterbeen mee. Ik helde naar haar toe en hield me staande door aan haar schouders te hangen. Moeder ademde snel in en haar kleine, dunne lichaam verstijfde. Misschien was ze verbaasd, of ontroerd, of ze vond het

niets voor mij om haar aan te raken. Ik hield haar vast en dacht: *Laten we niet praten. Wat heeft het voor zin? Ik heb al gedronken – het is te laat om me nu tegen te houden.*

‘Wat is er met je aan de hand?’ vroeg Moeder. Ze glipte onder mijn armen vandaan en hervond haar gebruikelijke kalmte.

Toen ik naar binnen ging en mijn schoenen uittrok voelde ik me ontmoedigd.

‘Is er iets gebeurd?’

Ik deed geen moeite achterom te kijken. Ik schudde mijn hoofd. Terwijl ik naar de woonkamer liep knikte ik flauw naar haar. ‘Welterusten.’

Ze hield me niet tegen. ‘Zal ik je helpen om boven te komen?’

Ik schudde mijn hoofd weer en nam de trap, niet te snel of te langzaam.

Ik herinnerde me dat ik mijn kleren uitdeed zodra ik mijn kamer in kwam, zonder me te wassen op bed ging liggen en Moeder haar kamer in hoorde gaan en de deur dichtdoen. Zodra ik de klik hoorde werd ik nuchter. Daarna keek ik waarschijnlijk een minuut of veertig naar het plafond, tot ik te ongedurig werd, me weer aankleedde en door de stalen deur op het dak naar buiten glipte.

Ik werd net wakker en zag dat Moeder midden in de nacht had gebeld. Dat vond ik een beetje vreemd – ze had moeten slapen. Dat had Hae-jin aan de telefoon gezegd. Ik had er niet bij stilgestaan, maar nu vroeg ik me af... Waarom had ze hem gebeld? Omdat ik me vreemd gedroeg? Wist ze dat ik weer naar buiten was gegaan? Hoe laat had ze hem gebeld? Elf uur? Middernacht? Als ze daarna nog een tijdje op was geweest, had ze me dan horen terugkomen?

Als ze me had gehoord, zou ze me niet met rust hebben gelaten. Ze zou me op een stoel hebben gezet om me te verhoren, precies zoals ze me in mijn jongensjaren mijn zonden had laten opbiechten. Ze zou me niet naar bed hebben laten gaan totdat ik haar alles had verteld. *Waar kom je op dit tijdstip vandaan? Wanneer ben je weggegaan? Hoelang sluip je al rond?* Hoewel ik allang geen straf meer kreeg, zou het misschien weer een mogelijkheid zijn – de hele nacht knielen voor het beeld van de Maagd en weesgegroetjes reciteren. Als ze me zo onder het bloed had gezien zouden gebeden niet genoeg zijn geweest. Nee, het feit dat ik wakker werd in mijn eigen kamer bewees dat ze niet had gezien hoe ik eraan toe was.

Ik kwam uit bed. Ik moest erachter komen wat er was gebeurd. Zorgvuldig de bloedige voetafdrukken vermijnd liep ik naar de deur. Voor mijn bureau bleef ik staan. Achter het bureau, in de glazen schuifdeuren naar het dakterras, zag ik een man. Zijn haren stonden overeind als hoorns, zijn gezicht was rood en rauw, en het wit van zijn ogen glinsterde nerveus. Ik voelde me zwak worden. Was ik dat rode beest?

Buiten kon ik niets zien, dankzij de mist die op kwam zetten vanaf de oceaan. Geel licht flikkerde flauw aan de pergola die Moeder had gebouwd toen ze haar daktuin had aangelegd. Ik had het waarschijnlijk aangedaan toen ik vannacht was vertrokken. Ik had het uit moeten doen toen ik weer binnenkwam.

Ik zag dat de schuifdeur op een kier stond. Hij klikte automatisch op slot wanneer hij dicht werd gedaan, dus als ik naar het dakterras ging liet ik hem een stukje openstaan. Ik had de deur bij thuiskomst achter me dicht moe-

ten trekken. Hoe ik er ook aan toe was, ik zou hem niet meer geopend hebben: het was december en mijn kamer bevond zich op de tweede etage van een maisonnette op de tiende verdieping van een flat aan de oceaan. Ik zou niet willen dat er koude lucht binnenstroomde, tenzij ik Moeder was, die in de overgang was.

Dat hield in dat ik gisteravond niet door deze deur was binnengekomen. Te oordelen naar de richting van de voetstappen, de open schuifdeur en het licht van de pergola was ik via de voordeur naar binnen gegaan. Maar waarom zou ik de voordeur hebben genomen? Waarom zag ik er zo uit? Wat had de aanblik van mijn kamer te betekenen?

Ik keek weer naar mijn klok op het nachtkastje. Drie rode cijfers gloeiden tegen de zwarte achtergrond. 5:45. Ik hoorde geen stromend water, maar Moeder kon nog steeds in de badkamer zijn. In tien minuten zou ze uit haar slaapkamer komen en naar de keuken gaan. Ik moest zien hoe alles ervoor stond voordat ze tevoorschijn kwam.

Ik opende mijn deur en liep de gang in. Ik knipte het licht aan. Bloedige voetafdrukken liepen van mijn deuropening door de gang, helemaal tot aan de trap. Ik leunde tegen de deur. De optimist in mijn hoofd fluisterde tegen me: *het is een droom. Je bent nog niet wakker geworden. Het is uitgesloten dat zoiets in het echte leven kan zijn gebeurd.*

Ik dwong mezelf weg te gaan van de deur en volgde met tegenzin de voetstappen. Ik nam de eerste trede van de verduisterde trap, waardoor de bewegingsmelder in werking trad. Het licht ging aan. Bloedige handafdrukken waren over de reling uitgesmeerd, met op elke trede stempels van voetafdrukken. Versuft keek ik neer op de met bloed bespatte muur naast de trap en de stroompjes en plassen bloed op de overloop beneden.

Ik keek naar mijn met bloed doordrenkte handen, trui, broek en voeten. Was ik op de overloop onder het bloed komen te zitten? Wie had mij dit aangedaan? Ik begon in paniek te raken, niet in staat iets te denken, horen of voelen.

Traag liep ik naar beneden. Ik kwam langs de plas bloed op de overloop en draaide me om voor de volgende trap. Ik hapte naar adem; mijn hoofd schoot omhoog en ik deed een stap naar achteren. Ik sloot mijn ogen. Mijn hersens suggereerden een acceptabele optie. *Er is niets aan de hand. Dit is niet echt. Ga terug naar je kamer voordat Moeder naar buiten komt. Ga slapen. Zodra je weer wakker wordt, is het net als elke andere ochtend.*

Daar was de realist in mijn hoofd het niet mee eens. *Nee. Je kunt dit niet verdoezelen. Je moet uitzoeken of het een droom is of niet. Als dat niet zo is, moet je uitzoeken wat er beneden is gebeurd en waarom je wakker bent geworden en er zo uitziet. Als het een droom blijkt te zijn heb je nog steeds genoeg tijd om terug naar bed te gaan.*

Ik deed mijn ogen open. Beneden brandden de lichten. Langs de muur die de trap scheidde van de keuken had zich bloed verzameld. In de plas lag een paar blote voeten, met hielen die rustten op de marmeren vloer en de tenen naar het plafond gericht. De muur benam me het zicht op wat er nog meer was, alsof de voeten waren afgesneden om als een beeldhouwwerk te worden getoond.

Van wie waren die voeten? Een pop? Een geest? Er van boven op neerkijken bood geen antwoord. Ik moest uitzoeken wat er aan de hand was.

Ik klemde mijn kaken op elkaar en ging verder. Op elke trede zaten bloed en voetafdrukken. Het stroompje was

de trap af gedreven en had de woonkamer bereikt. Toen ik de laatste trede bereikte kon ik alleen nog maar de lichamelijke van echte, menselijke voeten zien – knobbelige tenen, hoge bogen, om de linkerenkel een bandje waaraan een bedeltje bungelde. Mijn maag draaide zich om en ik begon te hikken. Ik wilde terug naar mijn kamer.

Ik dwong mezelf verder te gaan. Aarzelend draaide ik naar rechts, naar de voordeur. Bloed vormde een langwerpige moeras onder de trap, naar de ingang van de keuken. Netjes in het midden ervan lag een vrouw, met haar voeten dicht bij de trap en haar hoofd dat naar de keuken wees. Ze droeg een volumineuze witte nachtjapon. Haar benen waren gestrekt, haar handen op haar borst geklemd, en haar lange haar bedekte haar gezicht. Ze zag eruit als een hallucinatie, rechtstreeks uit een gestoorde geest.

Ik deed een stap in haar richting, toen nog een en ik stopte bij haar elleboog. Haar hoofd was naar achteren gerukt en haar hals was doorgesneden. Dat moest iemand die sterk was in één snelle beweging hebben gedaan, met een scherp mes. Het vlees rond de wond was rood, als de kieuwen van een vis. Even dacht ik dat ik het zag kloppen. Donkere irissen troffen mijn blik onder het verwarde haar, wenkten me, bevalen me dichterbij te komen. Ik gehoorzaamde. Ik boog mijn stijve benen om naast haar neer te hurken. Ik stak mijn hand uit en duwde met trillende hand haar haar opzij. Ik voelde me alsof ik een misdaad beging.

‘Yu-jin!’

Moeders stem weer, dezelfde die ik in mijn droom had gehoord. Deze keer klonk hij zwak. Ik kreeg geen adem. Alles zwom voor mijn ogen. Ik zakte in elkaar en mijn voeten gleden weg over het bloed. Moeizaam ging ik zitten en

met mijn handen brak ik mijn val.

De ogen van de vrouw puilden uit als die van een geschrokken kat. Druppeltjes bloed kleefden aan haar lange, donkere wimpers. Haar wangen waren dun en ze had een uitgesproken kaaklijn. Haar mond was open in een O-vorm. Moeder. De vrouw die zestien jaar geleden haar echtgenoot en oudste zoon had verloren, die zich sindsdien had vastgeklampt aan mij en mij alleen, die me haar DNA had gegeven.

Alles werd donker. Ik voelde me misselijk. Ik kon me niet bewegen. Ik kon niet ademen. Heet zand had mijn longen gevuld. Er zat niets anders op dan te wachten tot het licht in mijn donkere brein aanging. Ik wilde dat het allemaal een droom was; ik wilde dat mijn inwendige klok zijn alarm liet afgaan en me uit deze nachtmerrie zou trekken.

De tijd kroop voorbij. Alles was griezelig stil. De grootvaders klok begon te slaan – zes uur. Er was een halfuur verstreken sinds ik wakker was geworden. Op dat moment zou Moeder klaar zijn met haar gekletter in de keuken en naar mijn kamer boven komen met een smoothie van melk, banaan, pijnboompitten en walnoten.

De klok sloeg niet meer, maar Moeder lag nog steeds naast me. Was dit toch geen droom? Had Moeder me de afgelopen nacht echt geroepen? Riep ze om hulp? Of smeekte ze om haar leven?

Mijn knieën begonnen te trillen. Mijn onderbuik voelde plotseling zwaar. Onder mijn navel stak een scherpe pijn. Mijn blaas zwol op en ik voelde een dringende, intense behoefte om te plassen. Het was dezelfde druk die ik als jongen had gevoeld als ik droomde dat ik me niet kon

verroeren en de goederentrein op me af kwam. Ik ging op mijn knieën zitten, drukte mijn dijen tegen elkaar en leunde erop met beide handen. Koud zweet druppelde over mijn rug.

Koud zweet druppelde over mijn rug. Ik voelde me dom. Mijn dekens en lakens waren doordrenkt en mijn pyjama zat aan mijn billen gekleefd. Alles pulseerde met de stank van urine. Ik had drie nachten op rij dezelfde fout gemaakt. Moeder zou zich ergeren. *Wat ben je, een baby, dat je opeens in bed plast? Ze zou ons ondervragen. Zeg eens eerlijk. Waar ben je twee dagen geleden na school naartoe gegaan? Wat is er gebeurd?*

Mijn oudere broer, Yu-min, en ik zaten in de eerste klas van een particuliere basisschool in de buurt van Sinchon. Moeder bracht ons elke ochtend op weg naar haar werk als redacteur bij een uitgeverij, die vlakbij was, achter Yonsei University. Na school gingen we naar een atelier in de buurt van haar kantoor, dat eerder een dagverblijf was. Dat lag zo dicht bij school dat we altijd liepen. We stopten vaak om iets lekkers te kopen en raakten onderweg afgeleid. Moeder maakte zich altijd zorgen om ons. ‘Blijf uit de buurt van het spoor,’ waarschuwde ze. ‘Blijf bij de grote straten, oké?’

‘Oké,’ zeiden we, maar dat deden we niet. Soms – nee, vaak – liepen we langs het spoor dat voerde van Seoel naar Uijeongbu, met onze enkels die wegzakten in het onkruid. Natuurlijk liepen we niet alleen maar. We bedachten spelletjes en deden wedstrijdje om te kijken wie er zou winnen. We speelden Vogelverschrikker, waarbij je je armen spreidde en langs het spoor liep terwijl je naar de hemel